

Kongebørn

Af Anne Hillgaard

Når et kongebarn bliver født, står hele landet på den anden ende. Og det var lige, hvad det lille kongerige gjorde dengang i det Herrens år for meget længe siden.

Det var ind under jul. Folk bryggede juleøl og kogte klejner, som de plejede; men det år forberedte de sig på mere end een fest. Det skulle ikke gå stille af, når kongebarnet blev født, for alle havde ventet så længe.

Der hvor grisen blev slagtet under hyl og skrig, og blodet skulpede ned i store trækar, var der mange bondekoner, som fik bange anelser. De tænkte på barselsnød og alt for meget blod. De tænkte på, om dronningen mon ikke var for fin og skrøbelig til at føde et barn.

Men så en dag bragede kongeslottets kanoner, og en sværm af ryttere red ud gennem borgporten for at bringe det gode budskab til alle landets byer. Og beskeden blev sendt videre fra byerne til hver eneste lille landsby, og inden aften vidste alle besked. Dronningen havde født en søn, og det var gået godt. Landet havde langt om længe fået en prins.

Nu kunne præsterne passende bede for den lille prins i kirkerne til jul, og alle landets borgere og bønder kunne drikke hans skål, når julefesten begyndte.

De fine og fornemme skålede med det samme. De havde længe opholdt sig på slottet, for de skulle overvære fødslen, så de senere kunne bevidne, at den var god nok: Lille Otto var den rigtige prins med ret til at arve kronen. Og hvis der skulle sidde en fjern kongelig slægtning i et andet land, som havde regnet med engang med tiden at overtage det lille kongerige, så kunne vedkommende godt regne om igen.

Dronningen havde født en søn, og ikke bare var han prins, han var også det dejligste barn, man nogensinde havde set, med ti små fingre og ti små tæer. Han var smuk og begavet.

Ja, bagefter var der mange af adelsfruerne, som ville sværge på, at de havde set ham smile til sin mor, så snart han så hende.

Fra alle sider væltede det ind med gaver til den nyfødte prins. Der skulle ikke herske tvivl om, at han var længe ventet og meget velkommen. Han fik fornemme klæder og vidunderligt legetøj og kostbarheder, som ingen fornuftige forældre ville lade deres børn røre ved. Og kongen og dronningen indrettede da også på stedet et kunstkammer, hvor hele herligheden kunne være i sikkerhed.

Det var lille Ottos held, at han virkelig var ganske pæn og velbegavet, for kravene til sådan en prins var minsandten store. Han skulle gøre sit land gavn og sine kongelige forældre ære, han skulle både tale rent og tale udenlandsk, han skulle sidde stille i timevis til statsråd og festforestillinger, og han skulle smile og klappe, når det var slut.

Han skulle fægte og danse og ride som den bedste kavaller. Jo, det var op på den høje hest med det samme – uanset hvor langt der var ned.

De voksne spildte ikke mange timer af prins Ottos barndom, og hvem ved, hvor længe han havde holdt ud, hvis ikke der var kommet små kongelige søstre og brødre til!?

De små søstre og brødre skulle naturligvis ikke være konge ligesom prins Otto; men alle børn er jo alligevel noget særligt. Små prinser og prinsesser ikke mindst. Så der blev affyret salut og skålet og jublet over dem alle sammen efter tur, og prins Otto var den, der jublede højest. Nu var han i hvert fald ikke alene mere.

Der var nogen at stå sammen med på balkonen, nogen at sidde ved siden af i guldkareten.

Ja, sådan tænkte han i begyndelsen; men efterhånden blev han træt af at være storebror.

Hvis der var uro i den kongelige loge, var det altid ham, som fik skylden. Hvis der var en af de små, som kom galt afsted, så var det altid ham, der skulle have passet på.

Han skulle være sit land til gavn og sine forældre til ære. Men de små prinser og prinsesser kunne nøjes med at være yndige og pakke gaver ud og spise konfekt.

Altid fik han tudet ørerne fulde om, at han skulle være noget særligt.

Men de små behøvede ikke at være noget særligt. De opførte sig lige så dårligt som almindelige børn, og alligevel blev de forkælet. De var ikke nær så dygtige som deres storebror, og alligevel blev de beundret.

Kongen og dronningen lagde jo nok mærke til, at prins Otto var utilfreds. De hørte, at han gik og vrisse ad de små søskende, og det gik op for dem, at han – i al hemmelighed – så ned på alle andre børn, når han kom ridende på sin høje hest.

Otto skulle ikke gå og tro, at han var noget særligt... for det var han selvfølgelig; men det kom ikke den sag ved.

Og så besluttede de, at i år var der ikke tid til at holde prins Ottos fødselsdag, for julen stod jo netop for døren.

De små prinser og prinsesser følte sig ikke snydt. De myldrede glade rundt i korridorer og gemakker og talte ikke om andet end Kristkind, for det var ham, som skulle komme med gaverne julenat.

Jo, jo. Denne historie foregår længe før, julemanden kom med, og det var almindeligt kendt dengang i prins Ottos dage, at julenat gik Jesusbarnet rundt til alle jordens børn. Og julemorgen kunne gode og artige – og heldige – børn vågne op til gaver.

Alle var i humør, undtagen Otto – naturligvis.

Da det blev julenat, var han den eneste på slottet, som ikke kunne sove, og derfor blev han også den eneste, som mødte Kristkind.

Kristkind så ikke ud af noget særligt. Han lignede en gadedreng eller en indbrudstyv; men han stak ikke af, da han fik øje på Otto. Han så ham lige ind i øjnene og sagde "Glædelig jul."

Prins Otto havde lært, at man altid skal svare pænt: "Glædelig jul."

Jesusbarnet blev ved: "Jeg kommer med juleglæde."

- "Nå, jeg troede, du kom med gaver."

- "Gaver! Nej, det er der næsten altid nogle andre, som tager sig af, og ellers går det nok alligevel. Det vigtigste, det er glæden."

- "Det ved jeg ikke... Jeg fik heller ingen fødselsdagsgave."

- "Nemlig! Jesusbarnet smilede over hele hovedet. Det er noget særligt at være den førstefødte. Jeg er også førstefødt, og hele verden fejrer min fødselsdag; men hvem får alle gaverne?"

Det havde prins Otto aldrig overvejet før: "Føler du dig snydt?"

- "Ikke det mindste. Jeg kan vældig godt lide at se andre pakke gaver ud. Jeg synes, det er dejligt, at nogen har siddet og strikket et helt par strømper eller lavet perlekæder eller købt legesager bare for at gøre andre glade.

Men det var det, jeg kom fra... Jeg kommer med juleglæde."

Prinsen var nu ret sikker på, at det ikke kunne være til ham. Han plejede ikke at få noget. Det var nok de små, Jesusbarnet skulle besøge.

Men Jesusbarnet mente ganske bestemt, at det var Otto, det gjaldt.

"Det er dig, der er træt af at være storebror, ikke sandt?"

"Joh..."

"Du skal altid hjælpe de andre først, ikke sandt?"

"Joh..."

"Din far og mor tror, du kan klare alting, er det rigtigt?"

"Jah..."

"Og ind imellem spekulerer du på, om der over hovedet er nogen, som kan lide dig?"

Prins Otto nikkede bedrøvet, for det var netop, hvad han gik og tænkte; men Jesusbarnet greb ham i armen: "Kom med!"

De løb gennem det halve slot, og så stod de med eet i prinsens kunstkammer.

Ja, prins Otto havde været der før; men aldrig så længe ad gangen. Han havde set sølvet og guldet og ædelstenene, som var udstillet i et glasskab; men alt det andet, som lå gemt i skuffer og æsker, fik han at se denne julenat.

Han havde aldrig anet, at der lå så mange gaver – og så mange breve. Fra børn og voksne, fra stormænd og småfolk, fra landmænd og sømænd, som allesammen var lykkelige, fordi han var blevet født. De troede ganske sikkert, at han ville blive en god og retfærdig konge, stærk og klog, tapper og dygtig.

Prins Otto vidste ikke, om han skulle le eller græde, for så god var han jo slet ikke.

Men Kristkind rakte ham et brev, og prinsen åbnede brevet og så, at det var fra hans kongelige mor.

Der stod: "Min Søn. De siger, at du er et vidunderbarn. De fortæller historier, om at du smilede til mig, dengang du blev født. Det gjorde du nu ikke. Du lignede sikkert alle andre nyfødte børn; men du skal vide, at jeg smilede til dig, for jeg havde aldrig været så lykkelig før."

"Nemlig", sagde Jesusbarnet og foldede brevet sammen, "sådan er det at være den førstefødte. Så er man nummer eet. Den, de altid elsker, og den, de altid regner med.

Du er noget særligt, og alle mennesker er noget særligt. Min juleglæde er ikke kun for prinser. Jeg kom til verden, fordi alle mennesker skal vide, at Gud holder af dem og regner med dem. Jeg er den førstefødte; men fra den allerførste julenat blev alle mennesker arvinger til et kongerige. Kongeriget er der, hvor det er godt at være. Kongeriget er der, hvor man deler juleglæden med de andre."

Julemorgen vågnede prins Otto op til gaver og glæde, og han passede omhyggeligt på at dele gaverne og glæden med andre.

Da prins Otto mange år senere blev til kong Otto II, kaldte folk ham Julekongen.

Måske fordi han havde fødselsdag lige op til jul; men helt sikkert også fordi han holdt så umanerlig meget af at glæde andre.